

Sygn. akt V KK 157/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 kwietnia 2019 r.,
sprawy **A. P.**,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 12 czerwca 2018 r.,
sygn. akt IV Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego we W.
z dnia 13 października 2017 r., sygn. akt VII K [...],

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego A. P. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 października 2017 r., sygn. VII K [...], Sąd Rejonowy we W.:

- uznał oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 288 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- uznał oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- uznał oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności; nadto zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres jego zatrzymania i zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego A. sp. z o.o. kwoty 6.468,00 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego. Po jej rozpoznaniu Sąd Okręgowy we W. wyrokiem z 12 czerwca 2018 r., sygn. IV Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że zmniejszył wymiar kary łącznej do 1 roku pozbawienia wolności, zaś w pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego prawomocnego wyroku wniósł obrońca skazanego zarzucając w niej rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a to:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na tym, że Sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy na skutek błędnego uznania, iż Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy prawa procesowego, szczegółowo opisanej w apelacji obrońcy, czego konsekwencją było nieprawidłowe ustalenie stanu faktycznego, w oparciu o który przypisano oskarżonemu realizację znamion czynów zabronionych z art. 288 § 1 k.k. oraz art. 190 § 1 k.k., podczas gdy w istocie Sąd I instancji zaskarżone orzeczenie oparł na wybiórczo potraktowanym materiale dowodowym, przy całkowitym pominięciu okoliczności wskazywanych przez obrońcę w środku zaskarżenia, bez jakiegokolwiek uzasadnienia przez Sąd I instancji takiego postąpienia – a które to procedowanie w sposób oczywisty godzi w zasadę obiektywizmu wyrażoną w art. 4 k.p.k., co miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia;

2. art. 7 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia

życiowego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd odwoławczy, bez podania przekonujących przesłanek orzeczenia, a także nieodniesienie się do wszystkich istotnych faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie, które miały znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia i skoncentrowanie się jedynie na wskazaniu okoliczności mogących świadczyć o tym, że skazany mógł dopuścić się wszystkich zarzucanych mu czynów, co w konsekwencji doprowadziło do oceny materiału dowodowego z naruszeniem zasady określonej w art. 7 k.p.k.

W konkluzji kasacji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i - przy uznaniu, że skazanie jest oczywiście niesłuszne - uniewinnienie oskarżonego A. P. od zarzucanych mu czynów opisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Żaden z podniesionych w kasacji zarzutów nierzetelnej kontroli odwoławczej Sądu Okręgowego nie znalazł potwierdzenia w realiach sprawy. I tak, jeśli chodzi o zarzuty apelacji dotyczące błędnej oceny dowodów Sądu Rejonowego, trzeba zauważyć, że zarzuty te, choć polemizowały z zasadnością przyjęcia sprawstwa skazanego, to nie wskazywały żadnych konkretnych przejawów naruszenia zasad z art. 7 k.p.k., w szczególności zasad rozumowania czy doświadczenia życiowego, ograniczając się do forsowania oceny odmiennej, opartej na wersji skazanego. Także Sąd Okręgowy trafnie uznał, że ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy odbyła się z poszanowaniem dyrektyw art. 7 k.p.k. i jako taka korzysta z ochrony wynikającej z tego przepisu. Co więcej, Sąd Okręgowy w obszernej argumentacji podał powody, dla których zeznania pokrzywdzonej M. J. i świadka M. F. zasługiwały na wiarę. Wskazano tam też powody, dla których nie mogły być skuteczne próby przekonującego zbudowania alternatywnej wersji zdarzenia. W ocenie Sądu Najwyższego kontrola odwoławcza w zakresie zarzutów apelacji dotyczących błędnej oceny dowodów była sprawowana rzetelnie – Sąd Okręgowy odniósł się do wszystkich wniosków i twierdzeń apelacji w tej materii i podał powody

ich nieuwzględnienia wspierając się szczegółową i wnikliwą argumentacją.

Konkludując, w ocenie Sąd Najwyższego kontrola odwoławcza Sądu Okręgowego jawi się jako sprawowana rzetelnie i wnikliwie. Sąd Okręgowy rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy podając powody ich nieuwzględnienia i wspierając swoje stanowisko przekonującą, logiczną i opartą o realia sprawy argumentacją, w pełnej zgodzie z zasadami wynikającymi z art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.